

τον και Πρωτομαγιά—το Κνωσολέσκον Λάβαρον με την Μιμόζαν, Αρχιζώνιον Πόρον και Ίεραν Άλιαν—ή Αίθρια Ψυχή με την Ναυτοπούλαν του Μεσολογγίου, Χιονομένην Κορυφήν, Εύτυχες Παρελθόν, Μαργαριταρένιον Δάκρον και Χαριτωμένην Χιον—το Ταπεινόν Ίον με τον Λάζαρον, Βαρλάμ, Θύελλαν και Διασέντον—ή Χαριτωμένη Χίος με την Έλληνικήν Αιγλήν, Ναυτοπούλαν της Κεφαλληνίας, Ορειοπούλον της Δόξης, Άνθος της Αιγύπτου και Ρόδου της Ανατολής—ή Έσραήν Ζωή, με την Αφροσπεφή Σημιαίν, Χάμικ, Έλληνικόν Κλέος και Αθήνη—το Ζήτω ή Έλλάς με την Μαγεμένην Ακροθαλασσίαν, Μαγεμένο Ακρογιάλι, Γλυκεϊαν Άμμουδιάν, της Φοκάτης ή Αργιολούλουδο και Παληοφαληριώτισσαν—το Έλληνικόν Κλέος με τον Λάζαρον, Κοροπάτιν, Θύελλαν, Ριγολέττον και Μιμόζαν—ή Ναυκρατούσα με την Θύελλαν, Άγγελον Αγγερινόν, Εύτυχες Παρελθόν, Διασέντον και Μαγεμένο Ακρογιάλι—το Μαγεμένο Ακρογιάλι με τον Λάζαρον, Θύελλαν, Αλιθ, Γλυκεϊαν Άμμουδιάν και Σταγόνα εν τῷ Ωκεανῷ—το Μελαγχροϊνόν Έλληνόπουλο με τον Φρά-Διάβολον, Ένθουσιώδη Έλληνίδα, Κόρην των Κυμάτων, Ούραϊον Τόξον και Αλιθ—ή Μαγεμένη Καμέλια με τον Φροῦ Φροῦ, Αλιθ, Ξανθήν Μουσμή, Άγγελον της Νίκης και Άνθος της Δόξης—ὁ Βασιλεύς των Κυμάτων με τον Κοροπάτιν, Φιλελεύθερον Μαγεμένην Γαδέριαν, Ροβέρτον Γυσαρόδον και Λόρδον Κρόμερ—ή Έθνική των Έλλήνων Σημια με τον Άρ'ελ, Ζίαν, Ριγολέττον και Αλιθ—ή Μαγεμένην Ακροθαλασσίαν με την Άγγελιαφόρον Περιστέρα, Φοννοσίμιαν, Καραμπιμπούλαν και Χονδροκέφαλον—ή Παγομένη Θάλασσα με την Θύελλαν, Λάζαρον, Κοροπάτιν, Ριγολέττον και Ταπεινόν Ίον—ὁ Κρίταν με τον Ένωσις ή Θάνατος, Πετρόσασον Νίκην και Δούμισσαν των Σαλώνων—ὁ Ριγολέττος με τον Κεντιο, Αλιθ, Νευρόσασον, Νεράϊδαν του Γιαλοῦ και Περιστέρα της Ίθάκης—ὁ Κοροπάτιν με την Έσμεράδα, Μιμόζαν, Ίδαμινήν Γλυκίτητα, Λάζαρον και Αλιθ.

της) Θύελλαν (ὄχι, ψευδώνυμον δὲν ἔχει) Άγγελον Αγγερινόν (ἔχει καλῶς) Παλλάδα, Χρυσουρήν (ἔστειλα με γελῶ τὸ καινούργιον σπιτι) Μουσηγέτην Απόλλωνα (δὲν ἐνθυμούμαι πλέον ὕστερα ἀπὸ τόσα Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ λαμβάνω) Μελαχροϊνόν Έλληνόπουλο (ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐκαταγοῦτευσε ἡ μικρὰ Κάρικα σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὸ ὠραϊόν Κερυραϊκόν δελτάριον) Παγομένην Θάλασσαν (τόμον ἔστειλα) Ξανθήν Κορηκοπούλαν (νὰ ἰδοῦμε θὰ τὸ κατορθώσῃς;) Καύχημα της Πατρίδος (λιαν προσεχῶς) Ζωντανήν Κούκλαν (δὲν σ' ἐξέγαγα καθόλου, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃς) Μελαχροϊνόν Άρροδιον (τώρα λοιπὸν γράφε μου συχνά) Διασέντον κ. λ. π.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἀγούστου ὁ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ὀκτωβρίου

Ἦ ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμᾶται φρ. 1.]

461. Δεξιγράφος. Λάβε ἀρχαῖον βασιλεῖα Καὶ κατόπιν ἕνα γράμμα, φθόγγον μουσικὸν συνάμα, Τέλος μίαν ἀντωνυμίαν Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃς, Ἐνα ἄλλον βασιλεῖα Ἐκ τοῦ τάφου θάναστίσης. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλελευθέρου

462. Ἀναγραμματισμός. Ἀρχαίου βασιλέως Τοῦ κόβω τὸ κεφάλι Καὶ νόημα δὲν ἔχει Ἦ λέξις ποῦ προέβλεπε Ἄλλ' ὅμως ἐγὼ τότε Τὴν ἀναγραμματίξω. Καὶ στρατηγὸν της Ρώτης Ἀμέσως σηματοξίω. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου της Νίκης

463. Αἶνιγμα. Εἴμαι κάτι ποῦ σὺν τῷ χρῆσι, Δὲν ἐπιθυμᾷς νὰ γάσῃς Ἄλλὰ πάλιν ἂν δὲν τῷ χρῆσι, Δὲν ἐπιθυμᾷς νὰ τῷ χρῆσι. Καὶ ἂ, τέλος τὸ κερδίσῃς. Τότε πάλιν δὲν τὸ ἔχεις. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

464. Ζήτα. + + + + + * * * + * * * + * * * + + + + + Ἀποτελεῖται παντοῦ ἀπὸ νήσους τοῦ ἐλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους. Ἐστάλη ὑπὸ της Μπαλωμένης Φουφούλας

465. Κρυπτογραφικόν. 1 2 3 2 4 5 6 7 = Ζῶν τετράπουν. 2 4 5 3 6 7 = Νῆσος. 3 6 5 2 4 6 7 = Ποταμός της Εὐρώπης. 4 2 6 7 = Κτίριον. 5 2 4 2 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεύς. 6 4 6 7 = Ζῶν. 7 1 6 2 = Μέρπος κτιρίου. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστῆος της Ἰωνίας

466. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Τριγώνου. Τὴ ἀναλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε

τοῦ αὐτοῦ, νὰ σηματοθεῖται ἄλλαι τόσαι λέξεις, δυνάμεναι νὰποτελέσουν τρίγωνον :

ἔχθροι, πέτρα, ἴσρα, πρό. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσιδέως

467. Παικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα της πρώτης τῶν ζητούμένων λέξεων, τὸ δεύτερον της δευτέρας, τὸ τρίτον της τρίτης; και οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν πόλιν νήσου της Εὐρώπης :

1, Ζῶν κατοικίδιον 2, Σπλάγγρον 3, Πτηνόν 4, Κράτος της Εὐρώπης 5, Εὐλουργικόν ἐργαλεῖον 6, Πολίχη ἑλληνική. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστῆος της Χίου

468. Φωνηεντόλιπον. κν - γνξν - στυ - ρς Ἐστάλη ὑπὸ της Ἑλληνικῆς Ἰδέας

469. Γρίφος. Μ Μ αφ τὸ

Ἐστάλη ὑπὸ της Καρδίας της Ἐλευθερίας

470. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ζητεῖται ἡ λύσις της ἐν σελίδι 318 δημοσιευμένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῆ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἀνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

402. Καληδὼν (καλή, Δών)—403. Ὑλακή-φυλάκη.—404. Σαφρός-θράσος. 405. Α - ΝΑ - ΦΗ Α - ΝΑ - ΤΟ - ΜΙ - Α ΦΗ - ΜΙ - ΟΣ Α

406. Αὐλός-ξυλος.—407. Τῆ ἀναλλαγῆ διὰ τοῦ ΤΡΩ: τρώω, Τρώας, τρώωσα, τρώωλη, τρωτός, Τρωικός.—408. ΚΑΙΝΕΥΣ (λύκος, Σκίῆθος, πρῖον, ΤῆΝος, Ἀρμενία, Πόλυθος, Ορέστης).—409. Ὁ πλούτος θνητός, ἡ δόξα ἀθάνατος.—410. Ἐκτιμῶ τὸν ἐκτιμώμενον (ἐκ τι μ' ὦτων-ἐκ τι μ' ο-μῆνον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἦ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 ὀνομόν. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διγλωτταὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10.]

Αναλλάσσω ἔγγραμμα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ τοπία και καλλονὰς. Τὸ γραμματόσημον, παρακαλῶ, ἐπὶ της εἰκόνος. Ἀπάντησις ἀρρατεστάτη.—C. M. Dracopoulos, Cordonnerie Parisienne, Caire (Egypte). (Z'—214)

Χαιρῶν ἀπαντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι σπαρτῆρας εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σολλογον ε' Ὁραία Χίος διὰ τὴν ἐνδείξιν τῶν εὐγενῶν αἰθημάτων του.—Ἐλπίς της Εὐτυχίας. (Z'—216)

Θερμὰς εὐχαριστίας και εὐκρινῆ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σολλογον ε' Ὁραία Χίος διὰ τὴν ἐνδείξιν τῶν εὐγενῶν αἰθημάτων του.—Ἐλπίς της Εὐτυχίας. (Z'—216)

Χρυσόκομη Νάγκισος, κατόπιν τοςούτων δραστηρίων προσπαθειῶν σας πρὸς ἀνακάλυψιν νέου μου ψευδωνύμου, ἀνεκαλύφρατε, ἔ; ; —Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα. (Z'—217)

Αναχωρῶν, ἀναχωρετῶ τοὺς φίλους μου Ψευδωνυμοθῶρας!!! ἡ Γλυφοκουτάλα σας.—Μιχαὴλ Σιμοῦδης. (Z'—218)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὑπερρεσίας και ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 3 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ. Includes subscription rates and publisher information: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος Ἐν Ἀθήναις, 8 Σεπτεμβρίου 1907 Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 41

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. ΗΑΜΕΑΥ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Τοσουλάκη.— Τὸν βάζουν εἰς τὸ σχολεῖον.

Διὰ νὰ τὸ ἀποζημιώσῃ διὰ τὸ μικρόν του ἀνάστημα, ἡ Φύσις ἐπροίκισεν ἐκεῖνο τὸ παιδάκι μετὰ τὰ σπανιώτερα χαρίσματα τοῦ πνεύματος και της καρδιάς.

Ὁ καλὸς μας ὁ Φλογέρας εἶχε γίνῃ δὲ πιστός του σύντροφος εἰς τὰ παιγνίδια, κ' ἐγίνετο δέκα καμμάτια διὰ νὰ τοῦ εὐχαριστήσῃ και τὴν παραμικροτέραν του φαντασιοληξίαν. Μίαν ἡμέραν ὅμως τὸ εφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ λοχία ἔμεινε... κόκκαλο!

Ὁ Τοσουλάκης, ποῦ ἔμπαινε τότε στὰ ἑπτὰ χρονάκια του, μόλις ἔφθανεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ ὑποδήματος τοῦ πατέρα του.

Μίαν ἡμέραν, οἱ δύο καλοὶ φίλοι, ἐπεριπατοῦσαν γύρω εἰς τὴν στέρναν, ποῦ ἦτο κτισμένη εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου, ὅταν τὸ παιδάκι ἐφώνησεν ἔξαφνα :

—Θέλω νὰ πάω περίπατο μετὰ τὴν βάρκα!... θέλω νὰ πάω μετὰ τὴν βάρκα!

—Μετὰ τὴν βάρκα, ἐπανέλαβεν ὁ λοχίας εὐκόλο πρᾶγμα νὰ τὸ λές, δὲν βλέπω ὅμως πῶς...

—Πῶς; νά! νὰ μοῦ κάνῃς ἐσὺ μὴ βάρκα!

—Μετὰ τί; Μήπως μ' αὐτὸ τὸ καρυδότοσφρο!

—Τὸ ξέρεις πολὺ καλά πῶς δὲν γίνεται, γιατί θὰ ἦτανε παραπολύ μικρὴ, εἶπεν ὁ Τοσουλάκης κ' ἐστυλώθη καλά στὰ πόδια του.—Ἐγὼ ἤνθα κατὶ καλλίτερο.

—Τί ἤνθες; λέγε λοιπὸν!

—Δὲν βλέπεις ἐκεῖ κάτω ἐκεῖνες τὲς μεγάλας νεροκολοκίθες; Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ κάνῃς μὴ βάρκα μετὰ καμμία ἀπ' αὐτῆς; —Ἐχεις δίκαιο, λαμπρὰ ἰδέα! Καὶ νὰ φαντασθῆ κανεὶς πῶς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ κατεβῆ στη γέριχῃ τὴν ξεροκολοκίθα μου!... Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μᾶς περάσῃ ὅλους στὴν ἐξυπνάδα...

Καί, καθὼς ἐπήγαυε πρὸς τὴν νεροκολοκίθια, ἐπρόσθεσε:

—Βέβαια, τὸ βλέπω κ' ἐγὼ, χρυσὸ μου ἀγόρι, πῶς θὰ πᾶς μετὰ τὴν βάρκα...

Ἐννοια σου, μὴν ἀνησυχήσῃς, και δὲν θ' ἀργήσῃς...

φαίνεται πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ κάνῃς μὴ βάρκα μετὰ καμμία ἀπ' αὐτῆς; —Ἐχεις δίκαιο, λαμπρὰ ἰδέα! Καὶ νὰ φαντασθῆ κανεὶς πῶς δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ κατεβῆ στη γέριχῃ τὴν ξεροκολοκίθα μου!... Αὐτὸ τὸ παιδί θὰ μᾶς περάσῃ ὅλους στὴν ἐξυπνάδα... Καί, καθὼς ἐπήγαυε πρὸς τὴν νεροκολοκίθια, ἐπρόσθεσε: —Βέβαια, τὸ βλέπω κ' ἐγὼ, χρυσὸ μου ἀγόρι, πῶς θὰ πᾶς μετὰ τὴν βάρκα... Ἐννοια σου, μὴν ἀνησυχήσῃς, και δὲν θ' ἀργήσῃς...

«Πῶς; Ἐγὼ νὰ πάω μαθητῆς εἰς τὸ σχολεῖον;...» (Σελ. 322, στ. β')

ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐκτυποῦσε τὰ χεράκια του παλαμάκια, κ' ἐφώνησε κατενθουσιασμένος :

—Εὐγέ σου! εὐγέ σου! ὦ! τί ὠραῖα παιγνιδάκια!

Τὴν πρώτην ἡμέραν ὅλα ἐπήγαυαν θαυμάσια. Ἐφυσούσε ἐλαφρὸ ἀεράκι, και ὁ υἶος τοῦ λοχαγοῦ εἶχε τὴν εὐτυχίαν ν' ἀπολαύσῃ διὰ μίαν ὥραν τὰ θεληγέτρα τῶν θαλασσιῶν ταξειδιῶν.

Ἄλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ μικρὸς τύραννος ἠθέλησε κ' ἄλλα καραβάκια, κ' ἔτσι ὀλόκληρος στολισκὸς ἀπὸ καραβάκια ἀρμένιζε μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ὕδατα της στέρνας.

Τὴν τρίτην ἡμέραν δὲν ἐφυσούσε ἄνεμος, και τὸ παιδάκι ἤρχισε ν' ἀδημονῆ τόσο, ὥστε ἐπὶ τέλους ὁ Φλογέρας, πάντοτε εφευρετικὸς, ἐσκέφθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν ἀπουσιάζοντα ἄνεμον μ' ἕνα μεγάλο φουσερό, ποῦ ἐπήρην ἀπὸ ἕνα γύφτικο.

Γονατισμένος εἰς τὴν ἄκρην της στέρνας, τὰ ἐκατάφερνε, μ' ἐκεῖνο τὸ φουσερό, νὰ ξαμολᾷ μικροσκοπικὰς τρικυμίας και θυελλας ἐναντίον τοῦ μικροῦ στόλου.

Τὸ ἀγοράκι ἐγελοῦσε μετὰ τὴν καρδίαν, και ὁ λοχίας, ποῦ ἄλλο δὲν ἐζητοῦσε, παρὰ νὰ τὸ κάμῃ νὰ γελᾷ, ἐπήγαυε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Αὐτὰ τὰ παιγνίδια ἐδόσταξαν ὅλο τὸ καλοκαίρι ἐπὶ τέλους ὅμως οἱ γονεῖς τοῦ Τοσουλάκη ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βάλουν εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶχαν τὴν ἐλπίδα

νὰ τὸν κάμουν ἱκανὸν ν' ἀνισταθμίσῃ τὸ μικρὸν του ἀνάστημα μετὰ μεγάλην παιδείαν και μετὰ πολλὰς γνώσεις.

—Γιέ μου, τοῦ εἶπεν ἕνα πρωτὸ ὁ λοχαγός τῶρα πιά εἶσαι μεγάλο ἀγόρι και ἀρκετὰ ἐξυπνος, ὥστε νὰ ὠφεληθῆς ἀπὸ τὰ μαθήματα ποῦ θὰ σοῦ δώσουν οἱ διδάσκαλοί σου. Ἀπεφασίσαμεν λοιπὸν νὰ σε κατατάξωμεν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ ἐλλογιμωτάτου Διωξοχαρᾶ.

— "Ω! δὲν φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ καλόδοτος αὐτὸς ὁ ἔλλογιμώτατος... καὶ τί ἔμπορεῖ τάχα νὰ με διδάξῃ αὐτὸς;— ἠρώτησεν ὁ Τοσοῦλάκης.

— Τὴν τέχνην τοῦ νὰ γράφῃς καὶ νὰ ὁμιλῇς ὀρθῶς, νὰ σπουδάξῃς καὶ νὰ μελετᾷς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἐπὶ τέλους πᾶν ὅ,τι ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ γίνῃ σοφός.

— Μὰ, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιάν ἀνάγκη νὰ γίνω σοφός.

— Πάντοτε χρῆσιμον εἶνε ν' ἀποκτᾷ κανεὶς παιδείαν, καί, ἐκτὸς τούτου, ἡμεῖς ἐπρίναμεν καλὸν ἔτσι νὰ γίνῃ, καὶ θὰ γίνῃ!—συνεπέραναν ὁ λοχαγός.

Εἶδεν ὁ Τοσοῦλάκης, ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ λόγια δὲν ἔχωροῦσεν ἀντιλογία, καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Μήπως εἶσαι τεμπέλῃς, καὶ δὲν τὸ ἤξευρα;— ἠρώτησεν ὁ πατέρας του.

— "Ὅχι, πατέρα" καλλιτέρα ὁμως θὰ εἶχα νὰ μάθω νὰ πηγαίνω καβάλλα, ἢ νὰ διατάσσω τοὺς στρατιῶτες, ὅπως ἔσεεις, ἢ νὰ κάμνω γυμνάσια ὅπως ὁ Φλογέρας.

— "Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ γίνουν στρατιωτικοί.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ; Εἶσθε πολὺ καλὰ ἔσεεις, καὶ ὁ φίλος μου ὁ λοχίας εἶνε ἐπίσης.

— Βέβαια εἶμαστε, ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς θὰ σ' εὔρισκε ἐσένα παραπολὺ κοντό.

— "Ἄμα μοῦ δώσθε ἓνα μεγάλο ἄλογο, θὰ φαίνομαι πιδ ψηλός.

— Εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, οἱ ἄνθρωποι δὲν κάθονται διαρκῶς καβάλλα ἐπάνω στ' ἄλογο.

— Θ' ἀνεβαίνω στὸν ὦμο τοῦ καλοῦ μου φίλου, τοῦ Φλογέρα, κ' ἔτσι θὰ γίνωμαι πιδ ὕψηλός ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους στρατιῶτες...

Ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀπαντήσεις ἡμπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ Τοσοῦλάκης ποτὲ δὲν τὰ ἐκόμπιζεν. "Ἄν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν λοχαγόν, ποῦ ἦτο περισσότερο τεχνίτης εἰς τὸ νὰ πολεμᾷ καὶ ὄχι εἰς τὸ νὰ συζητῇ, δὲν εὔρισκε τῶρα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Καλὰ ποῦ εὔρεθη ἡ κυρία Βέρθα καὶ τὸν ἐβγαλεν ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν στενὸχωρον θέσιν.

— Πρὸς τὸ παρόν, εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν της, δὲν πρόκειται, χρυσὸ μοῦ παιδί, ν' ἀποφασισθῇ τί στάδιον ὀφείλεις ν' ἀκολουθήσῃς πρόκειται μόνον πῶς νὰ μάθῃς γράμματα, διότι εἶνε ἐντροπὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ μείνῃ ἀμαθὴς καὶ ἀγράμματος.

— Καὶ τὰ γράμματα, ἐπρόσθεσεν ὁ Φλογέρας, δὲν θὰ ἐμποδίσουν διόλου νὰ σὲ μαθαίνω ἐγὼ, κατὰ τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς διακοπὰς, τὴν ἀσκήσιν τῆς ἵππασίας ὅσο γι' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ μαθήματα, τὰ ἀναλαμβάνω ἐγὼ.

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἦτο ἀληθινὴ παρηγορία διὰ τὸν μέλλοντα μαθητὴν.

Ἄν ἦλθεν ἡ στιγμὴ τῆς ἀναχωρή-

σεως, ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Η ΠΙΑΣΜΕΝΗ ΑΚΤΙΝΑ

Ἐλαμπε σὰν ἀσημένιος ὄλος ὁ κάμπος ἢ ἀνοίξις τὸν εἶχεν ἐγγίστη μετὸ γλυκὸ της τὸ χεράκι. Ἐπάνω στὰ χωράφια, τὸ χιόνι ποῦ ἔλυονε καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὰ ψηλώματα, ἔτρεχε κ' ἐσχημάτιζε ρυάκια καὶ ποταμάκια, ποῦ ἐγαλάζιζαν μετὸ φῶς ἡλίου. Τὰ ἕως τότε παγωμένα χορτάρια καὶ δεινράκια εἶχαν ἀρχίστη νὰ πετοῦν καινούρια βλαστάρια ὁ Μάρτης τὰ ἐξωντάνευε καὶ τὰ ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ τὸν χειμῶνιαιτικό τὸν ὑπνον...

Ἄπὸ τὸ μεγάλο παλάτι, τὸ κτισμένον στὴν ἐξοχὴ, ἀνάμεσα στὰ πανύψηλα δένδρα, ἐπρόβαλεν ἓνα κορίτσι, στὸν ἀμμοστρωμένον δρόμο. Ἐχόρευε, κ' ἐπήδουσε, κ' ἐγελοῦσε. Εἶχε δικαίον νὰ γελάει καὶ νὰ χαίρεται: ἦταν βασιλοπούλα. Ἡ ἀνοίξις ὁμως δὲν ἐλογάριαζεν, ἂν τὸ κορίτσι ἐκεῖνο ἦτο ἀπὸ μεγάλο ἢ ἀπὸ μικρὸ γένος, —οὔτε ὁ ἥλιος τὸ ἐλογάριαζε διόλου, οὔτε ὁ γλυκός, μυρωμένος ἀέρας τοῦ δάσους, ὅπου ἤθελε νὰ τρέξῃ καὶ νὰ παίξῃ τὸ κορίτσι. Ὁ ἀέρας θὰ ἐφυσούσε, καὶ ὁ ἥλιος θὰ ἔλαμπε, καὶ ἡ ἀνοίξις θὰ ἔκαμνε ὠραιότερον τὸν κόσμον, καὶ ἂν ἀκόμα δὲν ἔδραμεν ἡ βασιλοπούλα νὰ παίξῃ εἰς τὸν κήπον...

Εἰς τὸ χερί της ἐκρατοῦσε ἓνα μικρὸ κουτὶ ὀλόχρυσον, καὶ τὸ κουτὶ εἶχε τὸ σχῆμα τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ ἦτο παιγνιδάκι τῆς μικρῆς βασιλοπούλας, ποῦ ἔτρεχε, καὶ στοὺς ὠμούς της ἀνέμιζαν τὰ ὀλόχρυσον μαλλιά της.

Ἐστάθη μόνη της, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κήπου, κ' ἐσήκωσε ὕψηλά, ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της, τὸ ὀλόχρυσον κουτάκι της, καὶ τὸ ἐκράτησε ἀνοιχτό. Ἐπειτα τὸ ἐκλείσε γρήγορα-γρήγορα, τὸ ἐχαμήλωσε, τὸ ἐκλείδωσε, τὸ ἐφίλησε, κ' ἔτρεξε γρήγορα-γρήγορα πάλιν μέσα στὸ παλάτι.

Μέσα ἔς ἐκεῖνο τὸ κουτὶ, εἶχε πιασθῆ καὶ εἶχε κλεισθῆ μία ὀλόχρυσον ἀκτῖνα, ποῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸν ἥλιο...

Ἡ βασιλοπούλα τῶρα ἦτο κατευχαριστημένη. Εἶχε μίαν ἀκτῖνα δική της, ἐντελῶς δική της, —πιασμένη καὶ κλειδωμένη μέσα στὴν ὀλόχρυσον καρδούλα. Τί τὴν ἔμελε τῶρα γιὰ ὅλα τὰ πλοῦτη καὶ τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου;—

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἦλθε σιγά-σιγά ὁ καιρὸς, ποῦ δὲν τὴν ἔμελε ποῦ ἦταν καὶ φτωχὴ ζητιανοπούλα. Διότι, ὅταν ἀπέθανε ὁ καλὸς βασιλεὺς, ὁ πατέρας της, ἦλθαν κακοὶ καὶ σκληροὶ ἄνθρωποι, καὶ τῆς ἐπῆραν ὅ,τι εἶχε, καὶ τὴν ἐδιώξαν ἀπὸ τὸ παλάτι. Ἐνα ὁμως πρᾶγμα δὲν κατάρθωσαν νὰ τῆς πάρουν:—τὴν χρυσοῦ τῆς τὴν καρδούλα!

Ἐπῆρε τοὺς δρόμους ἔρημη καὶ μόνη, πάντα ὁμως γελαστὴ καὶ καλόκαρδη. Καὶ ὁ κόσμος τοῦ παλατιοῦ καὶ τῆς πολιτείας, ποῦ πρῶτα τὴν ἐφώναζεν ἡ «καλότυχη βασιλοπούλα μας», τῶρα τὴν ἐλησμόνησε. Τὴν ἔμαθεν ὁμως ὁ κόσμος τῆς ἐξοχῆς καὶ τῶν χωριῶν, καὶ τὴν ἐφώναζεν «ἡ καλότυχη ζητιανοπούλα».

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

Ἄν ἡ κυρία Βέρθα ἐφίλησε τρυφερὰ τὸν υἱὸν της, καὶ τοῦ ἔκαμε χίλια-δύο γλυκὰ χάρδια διὰ νὰ τοῦ δώσῃ θάρρος.

ὅπου ἦταν κλεισμένη ἡ περίφημη ἀκτῖνα. Τὸ ἀνοίξαν, καὶ ἦταν σκοτεινὸ καὶ ἄδειον.

— Τί τρέλλα, εἶπαν' νὰ πιστεύῃ πῶς ἐδῶ μέσα εἶχε κλεισμένη μίαν ἀκτῖνα ἀπὸ τὸν ἥλιο!

Καὶ οἱ σοφοὶ ἐκεῖνο ἄνθρωποι ἐγράφαν μίαν ἀπόφασιν, ὅπου ἔλεγαν:

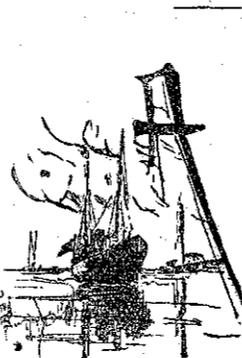
«Ἡ ζητιανοπούλα ἐπάσχειν ἀπὸ τρέλλαν' ἢ τρέλλα τῆς ἐκτύπησε στὸ κεφάλι, καὶ ἀπέθανε...»

Καί, φυσικά' δὲν ἠμποροῦσαν νὰ παραδεχθοῦν πῶς εἶχε σωστὰ τὰ λογικά του ἓνα κορίτσι, ποῦ ἐκρατοῦσε ἓνα ἄδειον κουτὶ, καὶ ἐζούσεν εὐτυχισμένο, μόνον καὶ μόνον διότι ἐφαντάζετο, ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦτο κλεισμένη μιά ἀκτῖνα!

Φαίνεται ὁμως ὅτι ἡ ἀκτῖνα εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ κουτὶ ὅταν ἐξεφυκοῦσεν ἡ καλότυχη βασιλοπούλα' εἶχεν ἀναβῆ πάλιν ὕψηλά καὶ εἶχε φθάσῃ πάλιν εἰς τὴν μεγάλην καὶ χρυσὴν καρδιά τοῦ ἡλίου. Κ' ἐκεῖ ἐκάθηνεν ἡσυγῇ κ' εὐχαριστημένη, καὶ διηγείται εἰς τὰς ἄλλες ἀκτῖνες, πρὶν ξεκινήσῃ καὶ καταβοῦν διὰ νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον, τὴν ἱστορίαν τῆς μικρῆς βασιλοπούλας ποῦ ἔγινε ζητιανοπούλα καὶ πάλιν ἔμεινε καλότυχη σὰν βασιλοπούλα, διότι ἔλαμπεν ἡ καρδούλα της μετὸ φῶς τῆς χρυσοῦς ἀκτῖνας...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἀγαπητοί μου, ΛΛΑΞΑΤΕ σπῖτι;—Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὕτην, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους φίλους μας, θ' ἀπαντήσουν: Ναι, μάλιστα. —Με γιὰ λοιπὸν τὸ καινούργιον σπῖτι, διὰ νὰ ἐπαναλάβω κ' ἐγὼ τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ βλέπω αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὴν Ἀλληγορφίαν τῆς Διακλάσεως. Με γιὰ! Διότι τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον εἶνε αὐτό. Ὅταν ὑπάρχῃ ὑγεία, ὅλα τὰ ἄλλα διορθώνονται. Προπάντων αἱ ἐλλείψεις τοῦ νέου σπῖτιοῦ. Διότι δὲν εἴμπορεῖ νὰ μὴν ἔχη ἐλλείψεις καὶ τὸ νέον σπῖτι! Ὅλα τὰ σπῖτια ἔχουν, ἀλλὰ προπάντων... τὰ νέα. Ψέμματα; Εἰς τὴν ἀρχὴν μᾶς φαίνονται ἔξοχα, τέλεια, θαυμάσια. Ἀλλ' ἄμα κούβαλθηθῆμε, ἄμα μείνωμεν ὀλίγας ἡμέρας, τότε μία-μία ἀνακαλύπτονται αἱ ἐλλείψεις, καὶ τὰ παλαιὰ σπῖτια μᾶς φαίνονται καλλίτερα, καὶ μετανοοῦμεν,

διότι χωρὶς σπουδαίαν ἀνάγκην τάφι-σάμεν. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐνας χρόνος εἶνε αὐτὸς καὶ θὰ περάσῃ γρήγορα... Τὸν ἄλλον Σεπτέμβριον, ἂν θέλῃ ὁ Θεός, θ' ἀλλάξωμεν πάλιν σπῖτι, καὶ αὐτὴν τὴν φοράν θὰ προσέξωμεν καλὰ νὰ εὐρωμεν τὸ καλλίτερον... ἔ;

Αὕτη εἶνε ἡ περιεργότερη ψυχολογία τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὁποῖοι κάθε χρόνον ἀλλάζουσιν σπῖτι. Ζητοῦν τὸ καλλίτερον κ' αἰωνίως πίπτουν εἰς τὸ χειρότερον.

Ἐκτὸς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν σπῖτια δικὰ τῶν καὶ εἶνε μόνιμοι ἐξ ἀνάγκης, οἱ ἄλλοι εὐρίσκονται διαρκῶς εἰς αὐτὸ τὸ κυνήγι. Δὲν συλλογίζονται οὔτε τὰ βάσανα τῆς σπιτοθηρίας, οὔτε τοὺς μπελάδες, τὰ ἐξοδα καὶ τὴν φθοράν τῆς μετακομίσεως. Καὶ προπάντων δὲν συλλογίζονται ὅτι τὸ τέλειον δὲν εὐρίσκεται ποθενά, ὅτι ἓνα σπῖτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔχη ὅλα μαζί τὰ προτερήματα, ὅπως δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἔχη καὶ ὅλα μαζί τὰ ἐλαττώματα, καὶ ὅτι ὡς ἐπιτοπλεῖστον τὸ καινούργιον σπῖτι, ὅταν δὲν εἶνε χειρότερον ἀπὸ τὸ παλαιόν, εἶνε ἐντελῶς τὸ ἴδιον, ἢ ὀλίγον μᾶ τὸσον ὀλίγον ἀνώτερον, ὥστε ἡ διαφορά αὕτη νὰ μὴν ἀξίξῃ τὸν ὑπερβολικὸν κόπον μίᾳ μετακομίας...

Μερικοὶ ἀποροῦν, διὰτὶ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ὑπάρχῃ τὸ ἔθιμον τῆς γενικῆς Σεπτεμβριανῆς μετακομίας, καὶ ὄχι καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Βασιλείου, Μήπως κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ δὲν εἶνε Ρωμηοὶ; Καὶ ὁμως εἶνε ἀπλούστατον. Αἱ Ἀθηναὶ ἦσαν μία μικρὰ πόλις, ἢ ὅποια ἐντὸς ὀλίγου ἔγινε μεγαλόπολις. Διότι πολλοὶ ξένοι, πολλοὶ ἐπαρχιώται, ἦλθαν νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν πρωτεύουσιν. Φυσικά, ὀλίγοι ἀπὸ αὐτοὺς εἶχαν ἐξ ἀρχῆς τὰ μέσα ναποκτήσῃ σπῖτι ἰδικόν των. Κ' ἐκάθηντο εἰς τὰ περιττὰ σπῖτια, τὰ ὁποῖα ἐνοικίαζαν οἱ ὀλίγοι πλοῦσιοι, ἢ ἐκτίζαν ἄλλοι κεφαλαίουχοι ἐπιχειρηματίαι. Οὕτω, διὰ πολὺν καιρὸν, ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, ὅπου καθένας ἔχει τὸ σπῖτάκι του, ἀπετελεῖτο κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος ἀπὸ ἀνθρώπους κατοικοῦντας εἰς ξένα σπῖτια ὑπ' ἐνοίκιον. Ἐξ ἄλλου, τὰ σπῖτια αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐκτίζον ἐπιχειρηματίαι διὰ νὰ τὰ ἐνοικιάζουσιν, ἦσαν καμωμένα με πολλὴν ἀσυνειδησίαν καὶ παρρούσιαζαν τὰ μεγαλύτερα ἐλαττώματα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐκτίζοντο νέα, τελειότερα, ἢ ἐκνεοῦντο ἄλλα, κτισμένα με στοργὴν διὰ τὸν ἰδιοκτήτην. Καθένας λοιπὸν ἔσπευδε νὰφίξῃ τὸ σπῖτι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο, δι' ἄλλο καλλίτερον. Καὶ τὸ ἀπεφάσιζε πολὺ εὐκολα, ἀφοῦ ἔτσι κ' ἔτσι κανένα σπῖτι δὲν ἦτο ἰδικόν του διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ... Ἐπειτα, ἀπὸ τοὺς ἐπήλυδας τῶν Ἀθηνῶν, ἄλλοι ἐπλοῦτιζαν, ἄλλοι ἐπτώχαιναν, ἄλλοι

[Ἐπεται συνέχεια] ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

εύρισκαν έργασίαν εἰς ἄλλην συνοικίαν, μακρὰν ἐκείνης εἰς τὴν ὅποιαν ἐκάθητο ἕως τῶρα, ἄλλοι ἐβλεπαν τὴν οἰκογένειάν των ν' αὐξάνη, ἄλλοι νὰ ἐλαττοῦται. . . Καὶ ἐψευδαν νὰλλάξουν σπιτί, διὰ νὰ εὔρουν τὸ συμφωνότερον πρὸς τοὺς πόρους των καὶ τὰς ἀνάγκας των. Τὸ ἔθιμον λοιπὸν τῆς μετοικεσίας, εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν ἐγεννήθη ἀπὸ ἰδιοτροπίαν, ἀλλ' ἀπὸ ἀνάγκην. Ἦτο προῖον τῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκειτο τότε ἡ πόλις. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ ἐγενικεύετο. Καὶ ἦλθεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὅποιαν οἱ περισσότεροι μετοικοῦσαν κατ' ἔτος, ἐξ ἀπλῆς μιμησεως ἢ συνθηθείας, χωρὶς σπουδαῖον πάντοτε λόγον, χωρὶς ἀνάγκην προφανή.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι τὰ τελευταῖα ἔτη τὸ ἔθιμον ἤρχισε νὰ παρακμάζη. Τώρα μετοικοῦν ἀσυγκρίτως ὀλιγώτεροι παρὰ ἄλλοτε, μολοντί ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν ἠξήθη σημαντικῶς. Καὶ αὐτὸ θὰ φαίνεται περίεργον, καὶ ὁμῶς εἶνε φυσικόν. Διότι μετεβλήθησαν οἱ πρώτοι ὄροι καὶ αἱ πρώται συνθήκαι. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπήλυδας ἀπέκτησαν περιουσίαν καὶ τώρα ἔχουν τὸ μέγαρον των ἢ τὸ σπιτάκι των, ἰδιόκτητον. Ἄλλοι ἔρχονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν μὲ χρήματα, καὶ ἡ πρώτη των δουλειὰ εἶνε νὰγοράσουν σπιτί. Προώδευσε ὁ πολιτισμὸς καὶ τὰ νέα σπιτία κτίζονται κάπως ἀνθρωπινώτερα, ἢ ἀνακαινίζονται τὰ παλαιὰ, ὥστε νὰ εἶνε κατοικησίμα χωρὶς μεγάλα παρὰπονα. Ἐπειτα διεδόθη καὶ ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε ἀνοησία νὰλλάζη κανεὶς σπιτί χωρὶς ἀνάγκην. . . Οὕτω σήμερον, ὑπάρχουν πλεῖσται οἰκογένειαι αἱ ὁποῖαι μένουσιν εἰς τὸ ἴδιον σπιτί πέντε καὶ ἕξ χρόνια, ἐνῶ πρὸ εἰκοσαετίας ἔξαφνα, αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ ἦσαν σπαινώταται ἐξαιρέσεις.

Οἱ μόνοι ποῦ δυσαρεστοῦνται μὲ αὐτὴν τὴν μεταβολήν, εἶνε οἱ κουβαληταί, καρραγωγεῖς καὶ ἀγοσφόροι. Φέτος οἱ καίμενοι εἶχαν κροῦτία. Τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀθηνῶν, καὶ μ' ἐπερικύκλωσαν δέκα, εἰκοσι, νομίζοντες ὅτι ζητῶ κάρρο καὶ παρακαλοῦντες νὰ τοὺς προτιμήσω. Ἄλλην φορὰν, διὰ νὰ εὔρη κανεὶς κάρρο αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἔπρεπε νὰ τὸ ἀγκαζάρη πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος. Ἀλλὰ ζεῦρετε τί ἔκαμαν φέτος οἱ κουβαληταὶ διὰ νὰ εὔρουν τὸ ἰσοζύγιον; Ἐζήτουσαν διπλάσια καὶ τριπλάσια κουβαλιστικά. Καὶ ὅσοι ἐκουβάλησαν... ἐκαλοπέρασαν!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Κάθε πέρον καὶ καλλίτερα.

Ὅμιλει ὡς νὰ σὲ ἦκουεν ὁ Θεός, προσέχου ὡς νὰ σὲ ἦκουαν οἱ ἄνθρωποι.

Ο ΕΛΕΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

(ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τι ζῶη χαρισάμενη, διὰ τὸν ποντικάρου καὶ διὰ τὸ ἔλεφαντάκι, τώρα ποῦ εἶχε γίνῃ ἡ ἐπιθυμία των.

Καὶ ὁμῶς ἐκείνη ἡ εὐτυχία δὲν ἐβάσταζε πολὺν καιρὸν.

Τὸ ἔλεφαντάκι ἄρχισε νὰ στενοχωριέται μὲ τὴν προβοσκιδούλα του· τώρα, ποῦ ἦτανε τόσο-δὰ μικρούλιον, δὲν τοῦ ἐχρησίμευε σὲ τίποτε ἐκείνη ἡ μυτάρρα ποῦ ἦτανε πιὸ μακρὰ ἀπὸ ὅλο τὸ κορμί του.

— Τί νὰ τὴν κάμω τώρα; ἔλεγε. — Θέλω νὰ δαγκάσω κανένα νόστιμον χορταράκι, καὶ αὐτὴ μ' ἐμποδίζει. Πρῶτα, ὅταν ἦμουν μέγας, τὴν ἀπλώνα κ' ἐκοβα μ' αὐτὴ μίαν ἀγκαλιά χόρτα καὶ κλαδιά μὲ φύλλα, καὶ τὰ ἔφερνα εἰς τὸ στόμα μου. Τώρα.

«Καλημέρα σας! καλημέρα σας!...» (Σελ. 324, στ. γ')

ἡ εὐγενία της, δὲν ἔχει πιά δύναμι οὔτε ἓνα φυλλαράκι νὰ κέψη. . .

Μὰ καὶ ὁ ποντικάρου ἦτανε χολιασμένος μὲ τὴν οὐράκιλα του, ποῦ εἶχε μεγαλώσῃ καὶ χοντρήνῃ ἀναλόγως μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀφεντικῆς της! Ἐπήγαινε νὰ περπατήσῃ, καὶ ὁ οὐρὰ ἐσερνότανε ἀπὸ πίσω του σὰν χοντρὸ παλαμάρι τοῦ καραβιοῦ. Ἀμα τὴν ἐκουνοῦσε, ἐσήκωνε τὴν σκόνη τοῦ δρόμου, σὰν νὰ ἦτανε αὐτοκίνητο. Μιά φορὰ μάλιστα, ὁ κύριος Τίγρης, ποῦ μοιάζει μὲ μεγάλη-μεγάλη γάτα, τοῦ τὴν ἀρπαξε μὲ τὰ δόντια του ἀπὸ τὴν ἄκραν, καὶ ὁ καίμενος ὁ Ποντικάρου, γὰρ νὰ γλυτώσῃ, ἄφησε τὴν ἄκρα τῆς στὸ στόμα τοῦ κακοῦ κυρίου Τίγρη. . .

Καὶ δὲν ἦτανε αὐτὸ μονάχα. Ὁ ποντικάρου, μὲ τὸ μεγάλο ἀνάστημά του, δὲν ἠμποροῦσε πιά νὰ τρυπώσῃ μέσα στὲς χαραματιδὲς τῶν τοίγων, ἐκεῖ ποῦ ἄλλοτε εὕρισκε τοὺς ἀδελ-

φούς του καὶ τοὺς συντρόφους του κ' ἐπαίξε μαζί τους. Τώρα, ἄμα τοὺς ἀπαντοῦτε καμμιά φορὰ στὸ δρόμο, αὐτοὶ, κατατρομαγμένοι, ἔτρεχαν νὰ τρυπώσουν καὶ νὰ χωθοῦν στὴν πρώτη τρυπίτσα ποῦ εὕρισκαν, γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἐκείνο τὸ μεγάλο καὶ φοβερὸ ζῶον ἦτανε ποντικακί.

Μὰ καὶ τὸ ἔλεφαντάκι ἔκαμνε ὅτι μποροῦσε γὰρ νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ τὸ ἴδῃ τὰ ἀδελφιά του, καὶ δὲν τὸ κατάρθωνε. Ἀμα τὰ ἐβλεπε νὰ ἔρχωνται, ἄρχιζε ἀπὸ μακρὰ τὲς χαιρετούρες:

— Καλημέρα σας! καλημέρα σας!... τί κάνετε... καλά;

Οἱ μεγάλοι ὁμῶς οἱ ἔλεφαντες, ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ ὕψος των, ἔρριχναν καμμιά ἀκατάδεκτη ματιὰ σ' ἐκείνο τὸ εὐγενικὸ ζῶάκι, καὶ ἐτραβοῦσαν τὸν δρόμον των, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσουν, χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσουν!

Καὶ τὸ κακόμοιρον τὸ ἔλεφαντάκι ἄρχιζε τὰ κλάμματα, μὲ τὴν ἀκατάδεξιαν των. Ἀλλὰ ποιὸς ν' ἀκούσῃ τὴν φωνούλα του;

(Ἐπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠὸ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἡ πρότασις τοῦ Γιάγκου ἐγίνε δεκτὴ.

Τὰ Δίδυμα καὶ αὐτὸς, ὄρθιοι εἰς γραμμὴν μετώπου, ἤρχισαν νὰ τουφεκίζον μὲ φαιδρότατον ζῆλον.

Μετ' ὀλίγον τὸ κρυστάλλον μετεμορφώθη εἰς κτυπητό, καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ἔνωσις τῶν ἀναριθμητῶν μικρῶν ὀπῶν, ποῦ ἀνοίγαν αἱ σφαιραὶ, θὰ ἐσχημάτιζεν εἰς αὐτὸ ἀνοίγμα ἄρκετὰ μεγάλο, ὅταν ἔξαφνα ὁ κ. Ζουανί, ὅστις κατεγίνετο ν' ἀνακαλύψῃ εἰς τὸ ἐμπρόσθιον κρυστάλλον κανὲν κρυμμένον ἐλατήριον, μὲ τὸ ὁποῖον ἴσως θ' ἀνοίγολκειεν ἐκείνη ἡ πλευρὰ τοῦ βαγονίου των, ἐφώναξε δυνατὰ:

— ὦ! ἔλατε νὰ δῆτε ἓνα ἀμαξάκι, τί περίεργον ποῦ εἶνε ζευγμένο! Ἐως τώρα ἔχομεν καὶ ἡμεῖς καθολικεὺς ζέβρους, οἱ Βά-Τοάνα: πηγαίνουν ἐφιπποὶ ἐπάνω εἰς στρουθοκαμήλου μὲ κόκκινες οὐρές, — αὐτὸ ὁμῶς τὰ ἔπερνε ὅλα!

Ὅλοι ἔστρεψαν νὰ ἴδῃν, κ' ἐβλεπαν νὰ πλησιάσῃ ἓνα κομψὸν ἀμαξάκι, χαμηλόν, ἐντελῶς λευκὸν ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἕως τὴν πέτσινην καπόταν του, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζε μὲ βικτώριαν, ἀλλὰ χωρὶς τὸ ἐδῶλιον τοῦ ἡνιόχου ἐμπρός, κ' ἐσύρετο ἀπὸ ἕξ γαζέλλας ἢ ἀντιλό-

πας, ποῦ ἦσαν ζευγμένοι δύο-δύο. Ἦσαν δὲ τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπὸ τὸ εἶδος, τὸ ὁποῖον ἐνομάζεται γκρισοῦν, καὶ εἶχαν τὸ ἀνάστημα μεγάλῃς κατσίκας καὶ χρῶμα κόκκινον σὰν τὴν φωτιά. Ἴσια καὶ μυτερὰ κέρατα ἐστῆλιναν τὰ λεπτοκαμωμένα κεφάλια των.

Ἐως τώρα ἡ Ἀφρική εἶχε παρουσιάσῃ εἰς τὸν Γιάγκον καὶ τοὺς συντρόφους του θεάματα τρομερὰ ἢ φανταστικά, ἀλλὰ ποτὲ τόσον χαριτωμένους ἐμφανίσεις.

Ὅλων τὰ χέρια ἐκροτάλισαν ἐπάνω εἰς τὸ κρυστάλλον, σὰν νὰ ἦτο τύμπανον, μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ὠδηγοῦσεν ἐκεῖνο τὸ ἀμάξι. Τὸ μέσον αὐτὸ ἐπέτυχεν αἱ ἀντιλόποι ἐβράδυναν τὸ βῆμα καὶ τέλος ἐστάθησαν. Ἐνα ἄρα-πόπουλο, ποῦ ἐφοροῦσε μόνον ἓνα μακρὸν χιτῶνα ἀπὸ ἄσπρο πανί, ἐπήδησε κάτω καὶ ἤνοιξε μίαν ὀμπρέλλαν μὲ πολὺ μακρὸν μπαστοῦνι, καμωμένην ἀπὸ πτερὰ στρουθοκαμήλου.

Ἀμέσως μία νέα κατέβη, ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι καὶ ἔστρεψε πρὸς τὸ ἀκίνητον αὐτοκίνητον τὸ πρόσωπόν της—θαυμάσιος ὦραϊον πρόσωπον, μὲ θαμβωτικὴν λευκότητα ἐπιδερμίδος, ἐλαφρὰ ρόδιον εἰς τὰς παρειάς. Ἡ λευκότης του ἦτο ἀκόμη περισσότερον ἀξιοθαύμαστος εἰς ἐκείνο τὸ κλίμα, ὅπου ὁ ἥλιος κάμνει μαυρόχρυσον τὰ πρόσωπα καὶ ἐνδύει τὰ ἄνθη μὲ χρῶματα λαμπρὰ καὶ κτυπητὰ, πλουσιώτερα, ἀλλ' ὀλιγώτερον εὐμορφα καὶ γλυκὰ παρὰ τὰ ἄνθη τῶν εὐκρατῶν κλιμάτων, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ χιονώδης λευκότης, τὸ ὠχροκόκκινον καὶ τὸ ἀπαλορροδιον χρῶμα, τὰ ὁποῖα νομίζεις ὅτι εἶνε πάντοτε εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ σῦσῃν μὲ τὰς θωπέλας τοῦ ἀνέμου. . .

Τὸ λευκὸν χρῶμα τοῦ προσώπου ἐκείνης τῆς νέας ἐκίνησε τὴν ἐκπληξιν, ὅπως θὰ τὴν ἐκινούσεν ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς ἄνθους ἐδελβαῖς μὲ τὰ ἄσπιλα λευκὰ ἀνθοφύλλα του, εἰς τὴν κλίσιν τοῦ δρόμου ἐκείνου τῆς Ροδεσίας.

Εἰς τὸ ἀμάξι ἔμεινε καθημένη μία κυρία πενήντα περίπου ἐτῶν, μὲ ἀπλούστατον φόρεμα ἀπὸ ἄσπρο πικέ, ἡ μισθωτὴ συνοδὸς τῆς κομψῆς ἀγνώστου, βέβαια.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐφοροῦσε κατὰλευκα, μὲ ἰδιορρυθμὸν ἀλλὰ γοητευτικὴν κομψότητα.

Τὸ στρογγυλὸ καπέλλο της, πολὺ χαμηλοῦ σχήματος, μὲ πλατεῖς κατεβατοὺς γύρους, ἦτο ὀλόκληρον σκεπασμένος μὲ λευκὰ πτερὰ στρουθοκαμήλου τὰ ὁποῖα ἐσχημάτιζαν γύρω εἰς τὸ πρόσωπόν της σὰν φωτοστέφανον ἀπὸ λεπτὰ χνοῶδη πούπουλα, ποῦ ἐπεφταν καὶ ἀνεκατεῦοντο μὲ τὰ μαῦρὰ της μαλλιά, ποῦ ἦσαν ὀλόγουρα γύρω εἰς τὸ μέτωπόν της, —μέτωπον εὐθὺ καὶ μὲ

τελείαν ἀναλογίαν, ὅπου ἐφεγγεν ἡ φωτεινὴ διάνοια.

Ἐφοροῦσεν ἐν περιόρμιον ἀπὸ μόνονοχρον μουσελίαν, ὄλον πτυχωτόν, θαῦμα τεχνικῆς ἰπλότητος, τὸ ὁποῖον οὐδὲ οἱ παρισινὸι ράπται τοῦ συρμοῦ θὰ εὕρισκαν ἀνάστιον τῆς τέχνης των ὁ λαίμαξ ἀνέτελλεν ἀπὸ ἐκείνην τὴν λευκότητα, λεπτὸς καὶ εὐκαμπτος λευκὰ γάντια ἀπὸ σουηδικὸν δέρμα, μακρότατα, ἔφθαναν ἕως ἐπάνω εἰς τὰ παραπολὺ κοντὰ μανίκια τοῦ περιχορμίου.

Ἡ φούστα, ἀπὸ λεπτὸν καὶ ἀπαλὸν μάλλινον ὕφασμα, μὲ πολλὰς πτυχὰς καὶ αὐτὴ, κατέβαιναν ἕως τὸ ἡμισυ τῆς κνήμης. Τέλος μποτίνια ἀπὸ λευκὸν σουηδικὸν δέρμα καὶ γκέττες ἀπὸ τὸ ἴδιον δέρμα, ποῦ ἐκούμβωναν μὲ σειρὰς ἀπὸ χονδρὰ ἀλθρινὰ μαργαριτάρια, συντελήρωναν τὴν ἐνδυμασίαν τῆς ξένης, ἢ ὁποῖα ἐφοροῦσεν εἰς τὴν μέσην της ζώνην λευκὴν δερματίνην, κουμβωμένην ἐπίσης μὲ τρία πελώρια μαργαριτάρια.

Ἡ κομψὴ ἐκείνη νέα ἐπλησίασεν εἰς τὸ βαγόνι τοῦ αὐτοκινήτου, ἐστήριξε τὸ χερί της εἰς τὸ σιδερελασμάτινον πλαίσιον τοῦ κρυστάλλου, καὶ τὸ κρυστάλλον ὠλίσθησε βραδέως καὶ ἐξηφανίσθη μέσα εἰς μίαν ἄορατον ἐντομήν τοῦ τοιχώματος.

Δὲν ἔμεινε πλέον παρὰ νὰ καταβοῦν οἱ ταξειδιῶται δὲν ἐχρειάσθησαν πολλὰ παρακάλια διὰ νὰ τὸ κάμουν, ἐφόρτωσαν δὲ μ' εὐχαριστήρια λόγια τὴν «Τὰ κτυπήματα μὲ τὰ κοντάκια ἐπεφταν βροχηδόν...» (Σ. 318, στ. α')

νεάν. Αὐτὴ ἀπεκρίνετο εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν, μὲ φωνὴν ἀρμονικὴν κ' ἐλαφρῶς τραγουδιστὴν, ἢ ὁποῖα συνεκίνησεν ἕως τὰ βάθη τῆς καρδίας του τὸν Γιάγκον Ἀμόν.

Ἡ ἀγνωστος τοῦ ἔδειξε, πῶς, μὲ μίαν ἐλαφρὰν πίεσιν, εἶχεν ἀνοίξῃ τὸ δεσμοκτήριόν των καὶ μὲ ἐνδιαφέρον ἠρώτησε μήπως εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε. Δὲν ἐφάνη διόλου ἐκπληκτος διότι τοὺς ἀσυνήθιστον μεταγωγικὸν μέσον, ὅταν δὲ ἤκουσε τὰ κατα τὴν φυγὴν των ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τῶν Βανουαίων, εἶπε; — Καλὰ τὸ ἐσκέφθη ὅτι ἐταξεί-

δεύατε διὰ πρώτην φορὰν μὲ τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρός διαφορετικὰ, θὰ ἐγνωρίζατε τὸν τρόπον πῶς βγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Ὅλος ὁ κόσμος, εἰς αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, τὸ γνωρίζει αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητον, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγοι, πιστεύω, θὰ ἠδύναντο νὰ καυχῆσθῃν ὅτι ἀνέβησαν εἰς αὐτὸ ὅσοι εἶχαν αὐτὴν τὴν σπανίαν εὐτυχίαν γνωρίζουν ὅτι τὰ κρυστάλλινα θυροφύλλα τοῦ ἀνοικοκλείου καὶ ἀπὸ μέσα τόσον εὐκόλα, ὅσον καὶ ἀπ' ἔξω.

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἀνέβη εἰς τὸ βαγόνι τοῦ αὐτοκινήτου, περιστρέφει μὲ τὴν ἄκραν τοῦ δακτύλου της ἓνα μικρὸν δίσκον χαραγμένον εἰς τὸ σιδηροῦν πλαίσιον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐξεῖχε διόλου, ἀλλὰ διακρίνετο ἀπὸ ἓνα κύκλον ἀδιό-

ρατον διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὸ μυστικόν τὸ κρυστάλλον ἔκλεισε πάλιν. Ἡ ἀγνωστος τοῦ ἤνοιξε μὲ τὴν ἴδιαν εὐκολίαν καὶ κατέβη μὲ τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χεῖλη διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ τὴν κατάπληξιν τῶν ξένων.

Τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο ἐταίριαζεν ὠραῖα εἰς τὸ στόμα της, τὸ συνήθως αὐστηρὸν, εἰς τὰ καστανὰ μάτια της, τὰ παραπολὺ σοδará.

Ὁ κ. Ζουανί καὶ ὁ Γιάγκος τὴν ἐκύτταζαν μὲ προσοχὴν, τὴν ὁποῖαν ἀντελήφθη ἐκείνη μίαν τριανταφυλλένια λάμψις ἔτρεξεν ἐπάνω στὰ μάγουλά

της, και η νέα έγυρσε το πρόσωπον προς τον Υβών και τα Δίδυμα.

Ο Χάος ώμλησε πρώτος :

— Κυρία . . .

— Δεσποινίς, διώρθωσεν εκείνη.

— Δεσποινίς, εξήκολούθησεν ο μικρός Υβών, θά έχετε την καλωσύνην να μάς πληροφορήσετε πού εύρισκόμεθα ;

— Είς απόστασιν διακοσίων πενήντα πέντε χιλιομέτρων προς βορράν της πρωτεύουσής των Βανυαίων, και εις απόστασιν ενός μόλις χιλιομέτρου από τον ποταμόν Ζαμβέξην, ο οποίος σάς χωρίζει από την χώραν της Μαμάας .

— Δεσποινίς, ήρώτησε και ο Γιάγκος, δέν ήμπορείτε άράγε, άφοϋ τόσον εύτυχως δι' ήμας μάς έχετε έλευθερώσει, να μάς δείξετε τον δρόμον, διά να εύρωμεν εκείνο που ζητούμεν τόσον καιρόν τώρα, ένα άνθρωπον διά τον όποιον τίποτε άλλο δέν γνωρίζομεν έκτός από το όνομά του : τον Βόριν Βολκώφ ;

— Και τόν Άρχοντα του Πυρός! . . . μήπως τόν γνωρίζετε ; — έφώναξαν τά Δίδυμα.

— Δέν γνωρίζετε λοιπόν ότι ο Βόρις Βολκώφ δέν είνε άλλος παρά ο Άρχων του Πυρός, ο ίδιος, — όπως τόν έπονομάζουν οι ύδαγενείς αύτης της γής ;

— Ήμουν βέβαιος έγω δι' αύτό ! — ανέκραξε ο Γιάγκος.

— Λυμώμαι πολύ, κύριοι, εξήκολούθησεν η νέα, διότι δέν δύναμαι να σάς οδηγήσω έγω ή ίδια εις τον άνθρωπον τον όποιον ζητείτε, αλλά τουλάχισταν θά σάς δείξω πώς να εύρετε την κατοικίαν του. . . Κατοικεί εις απόστασιν σαράντα χιλιομέτρων από έδω. Θ' ακολουθήσετε, επί μήκους πεντακοσίων μέτρων ακόμη, αυτόν τον δρόμον, ο οποίος, όπως τ' αντελήφθητε, προχωρεί από το βασίλειον των Βανυαίων και φθάνει έδω, διακοπτόμενος μόνον από τον Βανυάτην και τά άλλα μικρά ποτάμια, τά όποια όλα είνε έφωδιασμένα με πλατυά γεφύρια, που συνδέουν τά τμήματα του δρόμου. Θά εύρετε τότε προς τά δεξιά σας ένα μεγάλο σωρόν από γυμνούς και ξηρούς βράχους, έκεί δέ ν' αναζητήσετε μίαν ύπόγειον διόδον άν παρουσιασθή έμπρός σας, να έμβήτε μέσα και να προχωρήσετε χωρίς κανένα δισταγμόν, διότι θά σάς φέρη εις του Άρχοντος του Πυρός.

— Άν όμως δέν εύρωμεν την διόδον, πού είπατε ; ήρώτησεν η Έλζα.

— Τότε, θ' αναγκασθήτε να περιμένετε την καλήν γνώμη του Βόριδος Βολκώφ, ο οποίος δέν έπιτρέπει την είσοδον εις τά κτήματά του, παρά κατά τάς ώρας που αύτός νομίζει καλόν. . .

Όταν είπεν αυτά τά λόγια η νέα έχαιρέτισε με χάριν και έστρεψε διά να υπάγη και ν' αναζητή εις το άμαξάκι, όπου είνε μείνη ή συνοδος της.

— Δεσποινίς, είπεν ο Γιάγκος, προβαίνω με όρμην διά να έπιβραδύνη την αναχώρησίν της, — μου έπιτρέπετε να σας κάμω μίαν έρώτησιν, ή οποία δέν είνε άδιάκριτος, διόλου μάλιστα, αλλά έμπνέεται από όμοιότητά σας με μίαν αγαπητήν μικρούλαν, την σύντροφον των παιδικών μου χρόνων, που μου την έπήραν και από τότε την έχασα ;

Η ξένη έκύτταξε καλά τον Γιάγκον, του όποιου η φωνή έτρεμεν από την συγκίνησιν, και αι μακράι της βλεφαρίδες άνοιγόκλεισαν γρήγορα—γρήγορα, ένθ' έκφρασις στενοχωρίας έκάλυπτε το πρόσωπόν της.

— Όμιλήσατε, κύριε ! . . . άπήντησε με δισταγμόν.

— Δέν έχετε μείνη εις την Γαλλίαν άλλοτε, όταν ήσθε πολύ μικρή ;

— Ναί, έζισα εις το Παρίσι επτά χρόνια περίπου.

— Και δέν έτυχε να γνωρίσετε τότε μίαν οικογένειαν Άμών ; ήρώτησεν ο Γιάγκος, του όποιου η καρδιά έκτυπούσε με κίνδυνον να σπάση. . .

(Έπαται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 99ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ [Ίδε Διάπλασιν του 1906, σελ. 358]

Είχα δώση ως θέμα την παροιμίαν «των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν», και είχα ζητήση να γράψετε επί αύτης εν διήγημα εικονογραφημένο ή μή. Έλαβα περί τά 50 διηγήματα. Έκ τούτων ήσαν και μερικά εικονογραφημένα (π. χ. του Αμιμήτου Γελοτοποίου, του Λευκοκώμαντου Αιγαίου, του Δοξασμένου Εικοσίνα, του Μάρτινος της Έλευθερίας, του Σπύριτου Μονάχου κτλ.) αλλά κανενός αι εικόνες δέν θά ήσαν αξιαί δημοσιεύσεως, εάν έθραβεύτο του διήγημα το όποιον συνώδεσαν. Όστε υπό την έποψιν αύτην, πλήρης άποτυχία.

Το Κεντρικό έστειλε εικόνας χωρίς διήγημα. Την παροιμίαν συμβολίζει ως εξής : Έχει ζωγραφίστην πρώτα δυό—τρεις αρχαίους Έλληνες, και από κάτω γράφει : «Των φρονίμων. . .» Έπειτα δυό—τρεις σημερινούς Έλληνας, άπογόνους και από κάτω : «Τά παιδιά. . .» Τρίτον έχει ένα Βούλγαρον τρώγοντα ως ήτταν την Μακεδονίαν, και αντίκρυ του ένα Έλληνα που του τρέχουν τά σάλια από την πείναν κάτωθεν γράφει : «Πριν πεινάσουν. . .» Και τέλος έχει ένα σύμπλεγμα από στόλον, κανόνα, πυρομαχικά, κτλ. και από κάτω : «Μαγειρεύουν.» Η επίνοις είνε τριώνι ύραία! άλλ' επειδή μία σειρά εικόνων, όπως δήποτε, δέν είμπορεί να θεωρηθή και διήγημα, θέτω το Κεντρικό έκτός διαγωνισμού.

Έπίσης έκρινα καλόν να θέσω έκτός διαγωνισμού και το Θύμα του Φθόνου, τον Αιμίμητον Γελοτοποίου, την Αρσολοιουμένην Χρυσανήν και τον Λευκοκώμαντον Αιγαίον, επειδή έστειλαν άντι διηγημάτων, ποιήματα, δηλαδή έμμετρα διηγήματα, δηλαδή . . . έποποιίας. Δέν έπρόκειτο όμως, περί ποιητικού διαγωνισμού. Μόνον εις την Κυριακήν είμπορεί κανείς ν' άπαντήση πεζώς, έμμετρως, με εικόνας, όπως πέσλη. Οι άλλοι διαγωνισμοί έχουν τους περιγραφούς των. Όταν ζητώ πεζόν, δέν ήμπορείτε να μου

στείλατε στίχους ούτε να μου στείλατε πεζόν, όταν ζητώ έμμετρον.

Όσον δι' εκείνους, οι όποιοι έστειλαν άπλωσ διηγήματα, έννοείται ότι μου είνε άδύνατον να τους κρίνω ένα—ένα και να δείξω τά ελαττώματα ή τά προτερήματα τίσων άνομοίων και ποικίλων συνθέσεων. Περιορίζομαι να είπω γενικώς, ότι πολλοί δέν κατώρθωσαν να έπινοήσουν διήγημα από το όποιον να εξαγεται άκριβώς ή δοθείσα παροιμία, δηλαδή μίαν ιστορίαν άπρονουσίας, διά την όποιαν θά ήμπορούσε να είπη καθένας : Πριν πεινάσουν μαγειρεύουν των φρονίμων τά παιδιά. Έξαφνα, διά να φέρω εν μόνον παράδειγμα, κάποιος περιετάρ τον ήρωά του μύθοπα, αφηρημένον και ληρισμόντα να πάρη τά γυαλιά του εις ένα ταξείδι. Τι σχέσιν έχει αύτό ; Έννοείται, ότι οι περισσότεροι και από εκείνους, οι όποιοι ήμπόρσαν να έπινοήσουν σύμφωνον τον μύθον, δέν ήμπόρσαν όμως να γράψουν και καλόν διήγημα. Άλλού λείπει ή οικονομία, άλλού το ύφος, άλλού ή εύφρα, και άλλού . . . ή σύνταξις και ή ορθογραφία.

Τά σχετικώς καλλίτερα διηγήματα ήσαν δυό : Το της Σημαίας της Έπαναστάσεως και το της Κυρίας Δέν με Μέλεις. Το ένα άθηναικόν, πραγματικόν, έξυπνον, νόστιμον, καλογραμμένον, σε κάμνει να γελάς. Άλλά έχει δυό ελαττώματα : Πρώτον υπερβαίνει τάς 800 λέξεις και δεύτερον, εις το τέλος γίνεται πολύ άπίθανον ή μάλλον πολύ καραϊκόζικο.

Το άλλο είνε φανταστικόν, σωστό παραμύθι. Πάντα θά έπρωτιμούσα ένα διήγημα άληθινόν, από ένα παραμύθι με νεράιδες. Άλλ' αύτό είνε τόσον εύφρες, σύμμετρον και καλογραμμένον, εφαρμόζεται τόσο καλά εις την παροιμίαν, έχει τόσον εύμορφον ύφος και όμαλην γλώσσαν, — και άς το όνομάξη ή συγγραφέυς μετριοφρονούσα : «βλακείαν με διπλωμα», — ώστε δέν ήμπορούσα να μη το βραβεύσω. Και έπειτα . . . ήτο το τελειότερον άπ' όλα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κυρία Δέν με Μέλεις [20Ε]. (Έκτός διαγωνισμού : Κεντρικό [22Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σημαία της Έπαναστάσεως [15Ε]. — Ποιήτης του Παρνασσού [15Ε]. — (Έκτός Διαγωνισμού : Λευκοκώμαντος Αιγαίος [19Ε]. — Αιμίμητος Γελοτοποίος [18Ε], Θύμα του Φθόνου [16Ε], Αρσολοιουμένη Χρυσανή [16Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δούκισσα των Σαλώνων [14Ε]. — Θεός της Αγάπης [13Ε]. — Όρσός της Χίου [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [10Ε] εις έκαστον) : Αννίβας ο Καρχηδόνας. — Αφρόδιτο. — Μάρτυς της Έλευθερίας. — Ονειροπόλος της Δόξης. — Δοξασμένο Εικοσίνα. — Λαφροστεφής Σημοία.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [6Ε] εις έκαστον) : Φλοισβίζον Ρυάκιον. — Φλόγη του Βοσπόυ. — Αγνή Καρδιά. — Φλοισβός της Θαλάσσης. — Ασβιακόν Άνθος. — Έλληνίς. — Έλληνική Φουναριέλλα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [4Ε] εις έκαστον) : Έσπερινός Ρευθασμός. — Άθρα του Βερμίου. — Γυμνάσιον Μονιλήνης. — Φιλόπατρις Έλλην. — Μελαγχροικό Έλληνοπούλο. — Ιοστέφες Άστν. — Πρώγων Σπάρταδος.

ΒΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [2Ε] εις έκαστον) : Σανθή Μονομή. — Πετρονή Καρδιά. — Σήμα της Διαπλάσεως. — Σπύριτο Μονάχο. — Έλληνικός Παιάν. — Σημαία του Φωτός. — Παπαρούνα των Άργών. — Αίμιμος Νεότης. — Μέγας Κωνσταντίνος. — Έδωχίης Έμπνευσις.

ΠΡΙΝ ΠΕΙΝΑΣΟΥΝ ΜΑΓΕΙΡΕΥΟΥΝ. . . (ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

[Το βραβευθέν διήγημα του 99ου Διαγωνισμού].

Μιά φορά κ' έναν καιρό, — τότε που ή μικρός βασιλοπούλες έκαικοιούσαν κατιμόνες μέσα σε κρυστάλλινα παλάτια και ήρχοντο όρατα βασιλόπουλα να τις έλευθερώσουν από τές κακές μάγισσες, — τότε, σε μιά μεγάλη καταπράσινη πεδιάδα, τριγυρισμένη από λόφους, κατοικούσαν δυό κοριτσάκια. Στο πλαγι δύο λόφων ήταν τά δυό σπιτάκια των δυό κοριτσιών, της Σειλιάς και της Λόλας — άντίκρυ. Όραία μικρά σπιτάκια, μαμένα σε δένδρα φουντωτά και σε άνθη. Οι γονείς και των δυό κοριτσιών είχαν άποθάνη και μιά Νεράιδα — ή νοννά των — τά είχε φέρη στη μεγάλη πεδιάδα.

«Είνε καλοκαιρι τώρα, τους είπε, άλλα προσέξετε, θά έλθη ο χειμώνας κατόπιν.» Και έφυγε.

Ήταν καλοκαιρι, λοιπόν, και όλη ή πεδιάς ήταν πλημμυρισμένη από το πολύ φως, που της έρουχην ο καλοκαιρινός ήλιος, όλα τά πουλιά έτραγουδούσαν μαζί, όλα τά λουλούδια του καλοκαιριού είχαν άνοιξη, και ή γη εύωδίαζε, και ή θάλασσα που έφαινον μακριά έλαμποκοπούσε. Εις τά σπιτάκια μέσα έκανε ζέστη, και ή ξανθή Λόλα, μόλις άνοιξε τά ματάκια της το πρωί, έτρεξε έξω, ντυμένη με το τουλινο της φόρεμα — της το είχε δώση ή νοννά της — που της έσκέπαζε μόλις το κάτασπρό της σωματάκι και που ή πούλιες του έλαμπαν σάν άστεράκια. Ο ήλιος έχρύσωνε τά μαλλιά της, και ή Λόλα τά ένέντωσε με τά δάκτυλά της, για να βλέπη καλλίτερα τάς άντανακλάσεις του ήλιου. Έπειτα έκοβε λουλούδια και έστολίζετο και έπειτα τά έπετούσε στην γην. Έπειτα έξασπλώθη κοντά στο ποτάμια και έκλεισε τά μάτια της και αισθάνετο τές άκίντες του ήλιου να της χαϊδέβουν το πρόσωπο και το άσράκι να της άνεμίζει τά μακρού τά μαλλιά. Όταν άνοιξε πάλι τά μάτια της, είδε στο άλλο σπιτάκι, κοντά εις το παράθυρο, την Σειλιάν.

— Σειλιά, έλα και σύ να παίξωμε, έλα να τρέξης μαζί μου, να κόψης λουλούδια, έλα να ίδης πώς ο ήλιος μου χερσώνει τά μαλλιά.

— Δέν έχω καιρό τώρα, είπε ή Σειλιά, φαινοί ζεστό πανι για το χειμώνα.

— Ω ! ο χειμώνας θ' άγωγήη να έλθη. Τώρα κάνει πολύ ζέστη. Έλα, Σειλιά, να παίξω.

— Όχι, όχι, δέν έχω καιρό.»

«Τι κοντή! έσκέπη ή Λόλα, να εργάζεσαι από τώρα για το χειμώνα, και να μένη εις το πληρικό σπιτάκι της, άφοϋ ο ήλιος λάμπει έξω και κάνει τά πουλιά να κελαιδούν, τά λουλούδια να εύωδιάζουν και τά μαλλιά μου να λαμποκοπούν !» Και το φιλάρεσκο κοριτσάκι έσκυψε εις το γυαλιστό νερό του ποταμού, έπέσασε τά δάκτυλά του σάν κτένα στα μαλλιά του και τά έκαμε νά λάμψουν εις τόν ήλιον. Έπειτα έτρεξε πάλι, έφαγε πολλά φρούτα, μούρες, βερόκοκκα και άλλα από τά δένδρα του κήπου της, και διεσκέδασε ως το βράδυ.

Την άλλην ήμέραν πάλιν ή Λόλα έτρεξε έξω και πάλιν έφώνασε την Σειλιάν. «Έλα, Σειλιά, έλα λοιπόν να παίξωμε.» — «Όχι, όχι, δέν έχω καιρό, σωρεύω ξύλα κοντά εις την θεράστιστον για το χειμώνα.» — «Τι κοντή! έσουλόμισθη πάλι ή Λόλα, ο χειμώνας είνε μακριά και κάνει πολύ ζέστη μέσα 'στο σπίτι.»

Κ' έκασθέρπιος εις την λίμνη τα χρυσά της μαλλιά, και έπαίξε πάλι με τές πεταλούδες και έμάζεψε λουλούδια.

Έτσι έπέρασεν άκριτοί μήνες και ή Λόλα πάντα έτρεχε άκρόμνη και έπαίξε εις την πεδιάδα, και πάντα ή Σειλιά είχε έργασία και δέν είχε καιρό να παίξη.

Μιά μέρα ή Λόλα άνοιξε τά μάτια της και είδε την πεδιάδα κάτασπρη και τόν ουρανόν σταχτερό και βαρύ χωρίς ήλιο και άκους, όχι πια τά πουλιά να κελαιδούν, αλλά τόν άνεμον να βουτίζει δυνατά άνάμεσα εις τά δένδρα, που ήσαν χωρίς φύλλα πλέον. Και το σώμα της μικράς επάγωνε και τά χερσάκια της έκκοκάλισαν και έκκοκάλισαν από το κρύο, και τά πόδια της έμουδίασαν. «Σειλιά, Σειλιά, εφώνασε, κρυώνω, κρυώνω.» — «Μά φόρεσε λουπόν το ζεστό σου φόρεμα, άπήνησεν ή Σειλιά.» — «Δέν έχω, Σειλιά, δέν έχω.» Άχ τί άσχημο που είνε το κρύο ! Πώς με ποινούν τά ποδάκια μου ! — Η Σειλιά λυπήθηκε την μικρή άπρονόητη και της έδωσε ζεστό φόρεμα, άπ' αύτό που είχε ύφάνη. Η Λόλα έξεστάθηκε, άλλα τά χερσάκια της έκρύοναν άκόμην. — «Τά χέρια μου κρυώνουν. Κρυώνουν και τά δικά σου, Σειλιά ;» — «Όχι, Λόλα, έχω ζεστή φατιά στη θεράστιστρα.» — «Α ! έχω δέν έχω ξύλα, Σειλιά, και κρυώνω.» Η Σειλιά έτοιμάσθη να της φέρη όλίγα ξύλα. Έκείνη όμως την στιγμήν παρουσιάσθη ή Νεράιδα.

«Λόλα, είπε, είσαι άπρονόητη. Δέν σάς είπα ότι μετά το καλοκαιρι θά έλθη ο χειμώνας ; Η Σειλιά είνε προνοητική και γι' αύτό εις την ζωήν της θά κατορθώνη πάντοτε να έχη μίαν ήσυχην εύτυχίαν. Συ όμως, άν δέν διορθώθης, θά έχης μέν μεγάλες χαρές, άλλα θά διαρκούν όλίγον, γιατί εις την εύτυχίαν σου θά ληρισμόνης ότι έρχεται και ή δυστυχία. Όποια τύχη σ' άράσει, διάλεξε.» — Και έχάθηκε ή Νεράιδα. Δέν ξέρω όμως τί έδιόλεξε ή Λόλα.

ΚΥΡΙΑ ΔΕΝ—ΜΕ—ΜΕΛΕΙ
έτων 16

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Χιακή Ήρωίς έχει 'στο σπίτι της δύο σκυλάκια. Τό ένα το λέγουν Ήρα, το άλλο Έκτορα.

—Μαμά, έρωτάρ ή Χιακή Ήρωίς, ή όποια γνωρίζει καλά την Μυθολογίαν γιατί οι άρχαίοι έδιδαν εις τους θεούς των όνόματα σκυλιών ;

—Έστάλη από του Μουσηγέτου Απολλωνος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
άπονέμεται σήμερα μετά των συγχαρητηρίων μου εις το Ζήτω ή Έλλάς, το όποιον, κατά το διάστημα των έτων 1905—1907, έλαβε βραδέα και επαίνους εις διαφόρους Διαγωνισμούς (Ασκήσεων, Λύσεων, Κυριακών, Μικρών Μυστικών, Μεταφράσεως κτλ.) διδοντα άθροισμα την μονάδα. Το Ζήτω ή Έλλάς δικαιούται να ζητήση τρείς τόμους της δραχμής και να στείλη την φωτογραφίαν του προς δημοσίευσιν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ
Η Έρυθρά Θάλασσα ένέγραψε διά την β' εξαμήνου ε. έ. τόν εν Χίω άπορον μαθητήν, τόν συσταθέντα υπ' αριθ. 24. Έπί πλέον κατέθεσε και εν φράγκον διά ψευδώνυμόν του. Εγγέ της !

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ο λαρυγγολόγος ιατρός κ. Μιχαήλ Π. Παπαδόπουλος, αδελφός του Διευθυντού της Διαπλάσεως, μετέβησεν εις την Πλατεάν Άγίου Γεωργίου, αριθ. 4, έναντι του Σολλόγου «Παρνασσού» και της έκκλησίας Άγίου Γεωργίου του Καρύτου.

Ο Ονειροπόλος της Δόξης συνιστά εις τόν Λευκοκώμαντον Αιγαίον να φορέση δυνατώτερα γυαλιά και να υπάγη εις το δεξιόν περίπτερον της εξέδρας, του Φαλήρου διά να ιδή τάς επιγραφάς έκείνας, με γράμματα ενός δακτύλου μήκους. Έκτός, λέγει, άν ξήσατε κανείς το ξύλον, και τότε έχουν και οι δυό δικαίον.

Διά το σύμπλεγμα των βραβευθέντων εις τόν 99ον Διαγωνισμόν Εσπαθώματος, έλαβα προχθές την πρώτην φωτογραφίαν από την Ρομφαίαν του Λόγου. Ήπνευθμίζω ότι φωτογραφία διά το σύμπλεγμα αύτό είνε δεκταί μόνον μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Έξυπνος ο στρατιώτης σας, Παλλάς, άφοϋ ήλθεν εις έμέ να του μεταφράσω το τηλεγράφημα, που ήμουν πλησιέστερα. Δέν ήτο δά και κανένας σπουδαίος κόπος, μην άνησυχής. Ευέρω ποίαν είδες εις το μπαλκόνι μου του Άγίου Ιωάννου ; Είμπορεί να ήτο και καμμία άδελφή του Άνανία.

Πολύ μου ήρεσε, Γλυκιά Άμμουδιά, ή περιγραφή της ώραίας εορτής εις τόν κήπον. Άλλ' ιδιαίτερός μ' ευχαρίστησε το ότι εύρες τόν χαμένο σταυρόν με την άλυσίδα. Άλλη φορά να προσέχης, διότι δέν είνε εύκολον να τόν ξαναύρης. . .

Το Έλληνικό Κλέος, άφοϋ έδιάθεσε την έπιστολήν του κ. Φαίδωνος, έσχηκόθη ένα πρωί εις τάς 4 διά να ιδή τόν κομητήν. Άλλά δέν είδε τίποτε άλλο παρά το φεγγάρι, και από την φούρκα του. . . έγραψεν ένα ποιημάτακι, το όποιόν μου στέλλει. Εύθης του.

Χαίρω πολύ, Καρακάξα, που έγνωρισθης με τάς αγαπητάς μου αυτάς φίλας. Η Κυριακή έτοιμάζεται και έντός όλίγου θά την άπολάσης.

Να και ή Αγραμπίλη, που μου γράφει ύστερ' από τόσον καιρόν. Τό γραμματάκι της χαριτωμένο. Ή, πέρασε ή νευραλγία ;

Και σύ, Ίδανική Γλυκύντης, πολύ μ' ευχαρίστησε που με ξαναθυμήθηκες. Ευχόμαι να στού περάση γρήγορα το χερσάκι. Μά πώς το έστραγγούλισες έτσι άσχημα ;

Όραίος επιστολάς μου έγραψαν αύτην την εβδομάδα και οι έξης : Ασμα του Όρφέως, Αιγυπτία Βασίλοσας, Παλλάς (δευτερον γράμμα) Έλληνικόν Μεγαλειον, Ένδοξος Υδρα, Δόξα της Πατρίδος, Άγγελος της Έλπίδος και Περιστράμι της Ίδακης που καθόλου δέν είμαι μαζί του θυμωμένη.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον έγκρινεται ή άνανεούται άν δέν συνοδεύεται από του δικαιώματος (φρ. 1.) Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν άπό της 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άνόμοια, και δσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : Αρματωλός της Ρούμελης, α. (Α. Ν.) και Ναυαρχος Νέλων, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίνομεν μόνον οι έποντες ψευδώνυμον ίσχύον διά το έτος αύτο, προς τους έχοντας ψευδώνυμον επίσης ίσχύον διά το έτος αύτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηρημένα, δέν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' άναλλάξουν : ή Ταλαντευόμενη Έλπίς με την Αιλιό, Πρωτομαγιάν, Ίδιόροπον Ναιρίδα και Μαργαριταρέον Αάκρυ. — ή Μελαγχρονή Άφροδίτη με την Προσφιλή Άγάμνητον και της Φράγνης τ' Άγρολοΐουδο. — ή Κίρκη με

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἔξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλαίαι καὶ ὑπὸ του Ὀλοκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίαι . . . δε. 8,— Ἐξάμηνος . . . 4,50 Τρίμηνος . . . 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος > > 5,50 Τρίμηνος > > 3,—</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκαστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 15 Σεπτεμβρίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὁδὸς Ἐυρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.</p> <p>Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 42</p>
--	---	---

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἡ ἀγνωστος δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Γάλλου· εἶχε πηδύση εἰς τὴν ἀλλήν κυρίαν, ἔπιασε τὰ λευκὰ ἡνία τῶν γαζελῶν τὸ ἀραπόπουλο, μετὰ τὴν ὀμπρέλλαν του ἐπ' ὤμου, ἐσκαρφάλωσε εἰς τὸ μικρὸν ἐδώλιον τὸ στερεωμένον εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς βικτωρίας. Ἡ μυστηριώδης κόρη, πρὶν δώσει δρόμον εἰς τὰς γαζέλλας τῆς, ἔστρεψε πρὸς τὸν συνομιλητὴν τῆς τὸ πρόσωπον, ὅπου ἡ σοβαρῆς ἔσθυρε μετὰ μίαν θελκτικώτατα πονηρὰν ἔκφρασιν, ἐνῶ τὸ χαριτωμένον χαμόγελό τῆς ἀνεσθῆκωνε λιγάκι τὸ ἄνω χεῖλός τῆς...

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ

Περιλαμβάνον τρεῖς προπαιδευτικὰς καὶ τέσσαρας εἰδικὰς τάξεις εἰς δύο τμήματα: τὸ ἐμπορικὸν καὶ τὸ πραγματικόν, μετ' εὐρείας διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν, Γερμανικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς.

Τὸ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐξ 20 καθηγητῶν καὶ διδασκάλων, ὧν 8 διδάκτορες.

Ἡ ἐπιτηρὶς τοῦ Λυκείου ἀποστῆλται τῷ αἰτοῦντι ὡς καὶ τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα καὶ ὁ κανονισμός.

Περιεχόμενα τῆς Ἐπιτηρῆδος.

1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λόγος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννίκα Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικά ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαιδευτικῇ ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐπιστήμη ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Ι.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεολογία καὶ Ἡθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὀρφανίδου, προλήτου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁφείλεια καὶ διαίσεις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Héroguer.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμναστική.—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἰχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ ἐλευθέρη Ἰχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινᾶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὰ περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννίκα Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μαθήματα ὑπὸ Ι. Γιαννίκα.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γραπτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τῶν σχολ. ἔτους 1906—1907.

κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἐλεύθερος νὰ κάμνη ὅ, τι ἤθελε, νὰ τρέξῃ εἰς ἀναζητήσιν τῆς νέας. Δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ τὴν εὔρη εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, ὅπου οἱ Ἑυρωπαϊοὶ εἶνε τόσοσ ὀλίγοι: καὶ ὅπου ἡ χάρις καὶ ἡ ὀμορφία τῆς δὲν ἠμποροῦσε νὰ μείνη ἀπαρτηρητὸς· καὶ τότε, νὰ παρουσιασθῇ ὁ Γιάγκος εἰς τὸν πατέρα τῆς, ἂν ἐζούσεν ἀκόμη, κ' ἔπειτα νὰ προσπαθήσῃ νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν ἐκείνης, διὰ τὴν ὀποιανὴν θάνατο πάντοτε τὴν παλαιὰν στοργὴν, καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ, πρὸς ἴδιαν του εὐτυχίαν, τὸ ὄνειρον τοῦ ἰδικοῦ του πατρὸς, ὁ ὁποῖος πολλάκις εἶχεν ἐκμυστηρευθῆ εἰς τὸν θεῖον Κόραν τὸν πόθον του νὰ ἰδῇ μίαν ἡμέραν τὸν Γιάγκον σύζυγον τῆς μικρούλας Βάνδας...

Ἐπιθυροῦσε ἐκείνη, φέρουσα τὸ δάκτυλο εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

Καὶ ἔδωκε δρόμον εἰς τὰς ἀντιλόπας τῆς, αἱ ὁποῖαι ἀπεμακρύνθησαν εἰς τὴν στιγμὴν μετὰ ταχὺν καλπασμον, ἐνῶ ὁ Γιάγκος, ἀκίνητος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δρόμου, ἔβλεπε τὰ χαριτωμένα ὑποζύγια νὰ φεύγουν καὶ ν' ἀπάγουν μακρὰν τὴν σύντροφόν του εἰς τὰ παιδιὰτικὰ παιγνίδια του, τὴν θετὴν ἀδελφὴν του, τὴν μελαχροινούλαν Βάνδαν του μετὰ τὰ σοβαρὰ μάτια τῆς, ποῦ ἔγινεν ἐξαφνα ὠραία νέα εἰκοσι ἐτῶν.

Καὶ δὲν εἶχε πλέον ἄλλον πόθον, παρὰ νὰ εὔρη τὸν Βόριν Βολκῶφ, νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν του, καὶ ἔπειτα, κούματια πετρῶν, στοιβαγμένα χωρὶς συμμετρίαν καὶ σκαρφαλωμένα τὸ ἐν ἑπάνω στ' ἄλλο, δὲν παρουσιαζαν καμμίαν κοιλότητα, καμμίαν συγκοινωνίαν μετὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἕδαφος.

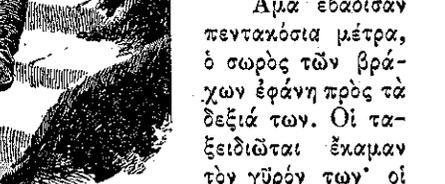
Ὁ κ. Ζουανίκα πρῶτος παρετήρησεν ὅτι λαδώματος τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον ἦτο

καταβρεγμένον μετὰ ἔλατα — μετὰ ὀρυκτὰ ἔλαια, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ἀλλὰ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ὀσμὴν πετρελαίου. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐξήγησε τὴν εὐκόλον κυλίνδρην τοῦ αυτοκινήτου τῶν καὶ τὴν παντελεῖ ἔλλειψιν σκόνης εἰς ὄλον τὸ διάστημα ποῦ ἐπέρασεν.

— Λεωφόρος τριαντασίων χιλιόμετρων καὶ καταβρεγμένη μετὰ λάδι, νὰ τί θὰ πῆ χρήσιμος πολυτέλεια μίαν φορὰ, — εἶπεν ὁ κ. Ζουανίκα, τὸν ὁποῖον κάθε νέα ἀποκάλυψις σχετιζομένη μετὰ τὸ εφευρετικὸν πνεῦμα τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρός, τὸν ἔκαμνε νὰ πετᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, τώρα μάλιστα ποῦ εἶχε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐγνώριζε προσωπικῶς τὸν μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπον, ἀφοῦ αὐτὸς δὲν ἦτο ἄλλος παρὰ ὁ Βόρις Βολκῶφ ὁ ἴδιος.

Ἄμα ἐβάδισαν πεντακόσια μέτρα, ὁ σωρὸς τῶν βράχων ἐφάνη πρὸς τὰ δεξιὰ των. Οἱ ταξιδιωτὰ ἔκαμαν τὸν γυρὸν των· οἱ βράχοι, χαμηλοὶ, πλακωτοὶ, ὡς μεγάλα ὀρθογώνια

κομμάτια πετρῶν, στοιβαγμένα χωρὶς συμμετρίαν καὶ σκαρφαλωμένα τὸ ἐν ἑπάνω στ' ἄλλο, δὲν παρουσιαζαν καμμίαν κοιλότητα, καμμίαν συγκοινωνίαν μετὰ τὸ ἐσωτερικὸν ἕδαφος.

«Κατέβησαν τὰ σκαλοπάντια . . .» (Σελ. 330, στ. β'.)

τὴν Κόρην τῶν Κυμάτων, Γλυκεῖαν Ἀμμονιδίαν, Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ, Τριγωνιώδη Θάλασσαν καὶ Παλλάδα — ὁ Διαβολάκος μετὰ τὴν Ναυκρατούσαν, Ἀλιθ, Σανθὸ Διαβολάκι καὶ Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ — ἡ Χρυσουργὴ καὶ τὸν Φιλέλληνα Μακεδόνα, Λευκοκόμαντος Αἰγιάλον, Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι καὶ Βασιλέα τῶν Κυμάτων — ἡ Θύελλα μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἐυτυχὲς Παρελθόν, Ἀξιολύπητον, Λάκρον Ἀνακουφίσεως καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτρον — ὁ Λάζαρος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἐυτυχὲς Παρελθόν, Ἀξιολύπητον, Λάκρον Ἀνακουφίσεως καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτρον — τὸ Διατόντο μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἐυτυχὲς Παρελθόν, Ἀξιολύπητον, Λάκρον Ἀνακουφίσεως καὶ Καρδίαν ὑπὸ Πέτρον — ἡ Νεκροκτῆ Ὀδὴ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν καὶ Ἑρημικήν — ἡ Αἰλιθ μετὰ τὸν Ἀριελ καὶ Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης — ὁ Χορδοκέφαλος μετὰ τὴν Παθησιώτισαν Πυροδόπουσαν — ὁ Λευκοκόμαντος Αἰγιάλος μετὰ τὸν Γοτινικὸν Πύργον, Ἐνδοξον Ὑδραν Χάμω καὶ Μπαλομένην Φουφούλαν — ὁ Ἐρράνης μετὰ τὸ Κνωσικόν Λάβαρον καὶ Βασιλέα — τὸ Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τὴν Νυμφαίαν τοῦ Παμίου, Ἀθήνην καὶ Ἀνθοῦσαν Νεότηκα — ἡ Ἐμπνευσμένη Μουσικὸς μετὰ τὴν Θύελλαν, Διατόντο καὶ Λάκρον τῆς Ἀνακουφίσεως — τὸ Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι μετὰ τὴν Ἑσπρινὴν Ζωὴν, Διακοιθεῖσαν Ἀρσοκαῖδα, Ἑλληνικὴν Ὀδὴν, Παληοφαλησιώτισαν καὶ Αἰνυλλίαν Εἰσαομένην — τὸ Ἑλληνικὸν Σίφος μετὰ τὴν Διακοιθεῖσαν Ἀρσοκαῖδα, Αἰγυπτιαν Βασιλοῦσαν καὶ Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα — ὁ Μαῦρος τῆς Βενετίας μετὰ τὴν Μαγεμμένην Ἀκροθαλασσιαν καὶ Βασιλέα τῶν Κυμάτων — ἡ Ἑλληνὶς μετὰ τὴν Καννασίαν Ἑλληνίδα, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα, Συριακὴν Σανθούλαν, Χιονομένην Περιστεράν καὶ Κύκνον τοῦ Ἐδράτου — ἡ Φιλοπάτρις Ἑλληνιστὶς μετὰ τὴν Ἀκτινωτὴν, Ἀτρούνητον Δέοντα, Νικηφόρον Ὀδοῦρον καὶ Μαγεμμένο Ἀκρογιάλι — τὸ Νυχιολούλουδο μετὰ τὸν Δακρυμένον Τριανταφυλλο, Κίρκην, Θύελλαν, Χιονομένην Περιστεράν καὶ Νεραϊδολούλουδο — ἡ Χαριτωμένη Χίος μετὰ τὸν Ἐδρομάγωνα, Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ, Ἀτρούνητον Δέοντα καὶ Ἀθανάτον Ἑλλάδα — τὸ Μελαχροινὸ Ἑλληνιστὶς μετὰ τὸν Ταπεινὸν Γιασοῦ, Θύελλαν καὶ Ἀργοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὀρέων — ἡ Χιονομένην Περιστερά μετὰ τὸν Κύκνον τοῦ Ἐδράτου, Αἰλιθ, Βασιλέα καὶ Σκέρτο.

471. Δεξιόγραφος.
Ἀπεράσιαν νὰ κάμω Δωρεάν τὸ ταξειδάκι, Καὶ χωρὶς μισθὸν πεντάρα — Μὴ μετὰ πᾶρος γὰρ τρελὸν, — Ἦνα ζῶον πῆρα μόνον Κ' ἔνα ἐπιρρηματάκι, Μ' ἀκρωτῆρι τὰ ἐνόνω, Καὶ πηγαῖνον στὸ καλὸ.

472. Συλλαβογράφοι.
Μὲ φθόγγον κ' ἔνα γράμμα τί θὰ γίνῃ, Καθεῖς, ἂν μάθῃ, ἐκπληκτὸς θὰ μείνῃ. Γιατὶ κ' ἐγὼ θαυμάζω κ' ἄπορῶ, Πῶς γίνεται μίαν τρύπα στὸ νερὸ!

473. Ἀναγραμματισμός.
Ἄν ἀπείρακτον μ' ἀφίσης, Ἐμὴ ἦρος μυθικός, Καὶ Προφήτης ἱερός, Ἄν μετὰ ἀναγραμματίσης.

474. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.
+ * * * * * = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
+ + * * * * = Χώρα τῆς Ἀσίας.
+ + + * * * * = Πτομαρὲς εὐρωπ.
+ + + + * * * = Στρατηγ. ἀρχαῖος.
+ + + * * * * = Ποιητὴς νεώτερος.
+ + * * * * * = Ἀκρωτῆριον.
+ * * * * * = Ρωμαῖος στρατηγ.

475. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.
1.—Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
2.—Μουσικὸν ὄργανον.
3.—Ἄλμυρον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλόβης

476—478. Συμπλήρωσις φράσεων.
1.—Τὰς —τύχης—ἐπίστασο—φέρειν.
2.—Γέλωτος—πολὸς—μυθῆ—
3.—Ρᾶον—ἀγαθὸν—κακὸν—ἐκ—ἐσθλόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρσοῦς

479. Ἐξαπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρῶτον, τὰ δεύτερα λιμένα τῆς Ἐρυθρᾶς, τὰ τρίτα ἐπιρρημα, τὰ τέταρτα πρῶτον τῆς Π. Διαθήκης, τὰ πέμπτα πόλιν ἀναφερομένην εἰς τὸ Ἐθαγγέλιον, καὶ τὰ ἕκτα ἐπιρρημα:

480. Ἑλλητισσοφώνων.
ευσαια-ηεσε-η-ευσαια
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀυτονόμου

481. Γρίφος Παραστατικός.
Φωνῆεν—Ἀντωνυμία ἀόριστος—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Φωνῆεν—Χρονικὴ διαίρεσις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μανεδονίας

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Ὀκτωβρίου
Ἦ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον εἶναι γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πάλαιτι ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

471. Δεξιόγραφος.
Ἀπεράσιαν νὰ κάμω Δωρεάν τὸ ταξειδάκι, Καὶ χωρὶς μισθὸν πεντάρα — Μὴ μετὰ πᾶρος γὰρ τρελὸν, — Ἦνα ζῶον πῆρα μόνον Κ' ἔνα ἐπιρρηματάκι, Μ' ἀκρωτῆρι τὰ ἐνόνω, Καὶ πηγαῖνον στὸ καλὸ.

472. Συλλαβογράφοι.
Μὲ φθόγγον κ' ἔνα γράμμα τί θὰ γίνῃ, Καθεῖς, ἂν μάθῃ, ἐκπληκτὸς θὰ μείνῃ. Γιατὶ κ' ἐγὼ θαυμάζω κ' ἄπορῶ, Πῶς γίνεται μίαν τρύπα στὸ νερὸ!

473. Ἀναγραμματισμός.
Ἄν ἀπείρακτον μ' ἀφίσης, Ἐμὴ ἦρος μυθικός, Καὶ Προφήτης ἱερός, Ἄν μετὰ ἀναγραμματίσης.

474. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.
+ * * * * * = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.
+ + * * * * = Χώρα τῆς Ἀσίας.
+ + + * * * * = Πτομαρὲς εὐρωπ.
+ + + + * * * = Στρατηγ. ἀρχαῖος.
+ + + * * * * = Ποιητὴς νεώτερος.
+ + * * * * * = Ἀκρωτῆριον.
+ * * * * * = Ρωμαῖος στρατηγ.

475. Συλλαβικὸν Κυβόλεξον.
1.—Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
2.—Μουσικὸν ὄργανον.
3.—Ἄλμυρον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτωχικῆς Καλόβης

476—478. Συμπλήρωσις φράσεων.
1.—Τὰς —τύχης—ἐπίστασο—φέρειν.
2.—Γέλωτος—πολὸς—μυθῆ—
3.—Ρᾶον—ἀγαθὸν—κακὸν—ἐκ—ἐσθλόν.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀρσοῦς

479. Ἐξαπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πρῶτον, τὰ δεύτερα λιμένα τῆς Ἐρυθρᾶς, τὰ τρίτα ἐπιρρημα, τὰ τέταρτα πρῶτον τῆς Π. Διαθήκης, τὰ πέμπτα πόλιν ἀναφερομένην εἰς τὸ Ἐθαγγέλιον, καὶ τὰ ἕκτα ἐπιρρημα:

480. Ἑλλητισσοφώνων.
ευσαια-ηεσε-η-ευσαια
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀυτονόμου

481. Γρίφος Παραστατικός.
Φωνῆεν—Ἀντωνυμία ἀόριστος—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Σύνδεσμος συμπλεκτικός—Φωνῆεν—Χρονικὴ διαίρεσις.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μανεδονίας